

בעניין:

1. גב' _____ דם
ת.ז. _____, תושבת הרשות הפלסטינית
2. _____ דם
ת.ז. _____, קטין, באמצעות אמו העותרת 1
3. _____ דם
ת.ז. _____, קטינה, באמצעות אמה העותרת 1
4. _____ דם
ת.ז. _____, קטין, באמצעות אמו העותרת 1
5. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד עביר ג'ובראן (מ.ר. 44346) ו/או יוסי וולפסון
(מ.ר. 26174) ו/או יותם בן הלל (מ.ר. 35418) ו/או חוה מטרס-
עירון (מ.ר. 35174) ו/או גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או סיגי בן-
ארי (מ.ר. 37566) ו/או ענת קדרון (מ.ר. 37665) ידין עילם (מ.ר.
39475)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**
 2. **מדינת ישראל**
- המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם מדוע לא ינפיקו לעותרים 1-4 היתרי כניסה לישראל לצורך מעברם מהגדה המערבית לרצועת עזה, לצורך ביקור אחיה של העותרת, מר _____ דם, אשר נפגע קשה כשהיה בדרכו לעבודה, כתוצאה מנפילת טיל קרוב למקום בו צעד.

בקשה לדין דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה לאור מצבו הרפואי הקשה של האח, המרותק למיטתו, כדי שהעותרת תוכל להיות לצד אחיה ומשפחתה ברגעים קשים אלו.

עתירה זו על שני חלקיה, העובדתי והמשפטי, מהווים חלק בלתי נפרד מהבקשה.

הצדדים

1. העותרת 1 (להלן: **העותרת**) הנה פלסטינית תושבת שכם. משפחתה של העותרת, הוריה ואחיה, מתגוררים בעזה.
2. העותרת נשואה למר _____ דם, ת.ז. _____, ולהם שלושה ילדים, העותרים 2-4.
3. העותרת 5 (להלן: **המוקד או המוקד להגנת הפרט**), הוא ארגון זכויות אדם הפועל לקידום זכויות האדם בשטחים הכבושים.
4. המשיבה 2 מחזיקה בשטחי הגדה המערבית ורצועת עזה תחת תפיסה לוחמתית. המשיב 1 הוא המפקד הצבאי, האחראי מטעמה על שטח הגדה המערבית.
- המשיב 1 הוא בעל הסמכות להתיר את כניסתם לישראל של פלסטינים אשר מענם הרשום הנו בגדה המערבית, לצורך מעברם לרצועת עזה.

התשתית העובדתית

5. אחיה של העותרת, מר _____ דם, ת.ז. _____ (להלן: **האח**), המתגורר בעזה, נפגע קשות כתוצאה מרסיסי טיל שנפל באיזור בו צעד בדרכו לעבודה.
- אי לכך, אושפז האח ביחידה לטיפול נמרץ בבית חולים אלשפאא בעזה כשהוא חסר הכרה ומצבו הרפואי היה קשה.
- העתק מדו"ח רפואי מיום 28.5.06 מצורף ומסומן **ע/1**.
6. ביום 11.6.07 הועבר האח לבית חולים אלופא. הוא חזר להכרה, אך מצבו הרפואי הוגדר קשה. הוא נפגע קשות בעינו, ומשותק בגפיו.
- העתק מדו"ח רפואי מיום 2.7.07 מצורף ומסומן **ע/2**.
7. ממשפחת העותרת נמסר כי באותה תקופה מר דם, לא זיהה את בני משפחתו ולא היה יכול לתפוס את המתרחש סביבו.
8. מייד לאחר שהגיעה לאוזניה של העותרת הידיעה אודות מצבו של אחיה, פנתה ביום 6.6.07 אל המת"ק הישראלי בחווארה; שם, ובעזרתו של הנציג הפלסטיני במת"ק, מילאה טופס בקשה להיתר כניסה לישראל לצורך מעברה מהגדה המערבית לרצועת עזה, ולאחר מכן הגישה את הטופס בחלון ההיתרים של המת"ק.
9. החיילים במת"ק קיבלו לידם את הטופס, אך כעבור דקות אחדות הודיעו לה על פה כי "אין מעבר לעזה, אין היתרים". יחד עם זאת, סירבו החיילים לנמק את תשובתם או לציין את הסירוב על טופס הבקשה!

כשביקשה העותרת להיפגש עם "קפטן" ראמי שנמצא במת"ק, על מנת להסביר לו את חשיבות קבלת ההיתר, הודיעו לה החיילים כי ה"קפטן" לא נמצא, זאת למרות שדקות ספורות לפני כן ראו אותו פלסטינים שהיו במת"ק נכנס למקום.

העתק מטופס הבקשה אותו מילאה והגישה העותרת למת"ק הישראלי מצורף ומסומן ע/3.

10. אי לכך נאלצה העותרת לחזור לביתה כלעומת שבאה, כשהיא ממררת בבכי.

11. רק לפני כשבוע שוחרר אחיה של העותרת לביתו, והוא ממשיך לקבל טיפולים רפואיים בבית. ממשפחת העותרת נמסר כי כתוצאה מהפגיעה האח איבד חלק מזיכרונו.

מיצוי הליכים

12. ביום 12.6.07 פנו העותרים 1-4, באמצעות המוקד להגנת הפרט, אל יועמ"ש המשיב 1, וביקשו להנפיק עבורם היתרי כניסה לישראל לצורך מעברם לרצועה לביקור מר דם המאושפז במצב קריטי בבית חולים בעזה. במכתב נכתב בטעות כי האח עבר תאונת דרכים.

העתק מהמכתב מיום 12.6.07 מצורף ומסומן ע/4.

13. באותו יום התקבלה במשרד המוקד התייחסות מטעם לשכת יועמ"ש המשיב 1, לפיה לא מופיע אצל הצד הישראלי כי העותרת פנתה למת"ק הישראלי והגישה בקשה כלשהי שם. אי לכך, עליה לפנות אל המת"ק הקרוב למקום מגוריה ולהגיש את בקשתה שם. וכי במידה וכי במידה והעותרת "עומדת על דעתה כי פנתה למת"ק" המוקד להגנת הפרט מתבקש לשלוח אופס הסירוב מהמת"ק.

העתק ממכתבו של יועמ"ש המשיב 1 מצורף ומסומן ע/5.

14. ביום 13.6.07 פנה המוקד אל לשכת יועמ"ש המשיב, והודיע לו כי העותרת אכן הגישה בקשה מתאימה במת"ק הישראלי בחווארה, ואף צירף כראיה העתק מהבקשה שהוגשה (ראו ע/3). המוקד הוסיף כי החיילים במת"ק סירבו לבקשתה של העותרת והשיבו את פניה ריקם, בטענה שאין כניסה לרצועה.

המוקד הדגיש בפנייתו כי החיילים במת"ק, כמו במקרים אחרים, סירבו למסור את תשובתם אודות הסירוב בכתב, כמקובל.

באשר להצגת הסירוב של המת"ק – במקרה זה, כמו במקרים רבים אחרים שהגיעו לידיעתנו, סירבו נציגי המת"ק לנמק תשובתם וכן למסור אותה באופן פורמלי על גבי טופס הבקשה, בכתב ובצירוף חתימתם.

התנהלות זו של גורמי הצבא הינה בלתי נסבלת ואינה מתקבלת על הדעת; לא יתכן כי בשל מחדל של נציגי הצבא במת"ק לא תטופל בקשתה של הגב' דם להיתר מעבר ולהיענות לה מחד, וסירובכם לטפל בפנייתנו כיוון שהמת"ק לא תיעד את הבקשה מאידך – הינכם

מעמידים את הגב' דם בפני שוקת שבורה – אין בידיה שום אפשרות, למעשה, לערער על סירוב המת"ק ולעמוד על זכויותיה.

- העתק מהמכתב מיום 13.6.07 מצורף ומסומן ע/6 ;
15. במכתב התבקש המשיב להנפיק עבור העותרים 1-4 ובאופן מיידי היתרי כניסה לישראל לצורך המעבר לרצועה, ולענות לגופו של עניין.
16. ביום 15.7.07 הגישה העותרת בקשה נוספת למת"ק הישראלי בשכם, לצורך ביקור אחיה ברצועה אשר נפגע מרסיס טיל. ביום 17.7.07 בקשתה של העותרת סורבה על ידי המת"ק, בטופס הסירוב סומן כי סיבת הסירוב הנה "מניעה ביטחונית" ועל טופס הבקשה נכתב בכתב יד "אין ביקור לעזה".
- העתק מהקבלה "וואסל" על הגשת הבקשה במת"ק הישראלי בשכם מצורף ומסומן ע/7 ;
- העתק מטופס הסירוב ממת"ק שכם מצורף ומסומן ע/8.
17. ביום 17.7.07 פנה המוקד להגנת הפרט פעם נוספת ליועמ"ש המשיב, וביקש לתקן הטעות שנפלה במכתביו הקודמים, לפיה אחיה של העותרת נפגע כתוצאה מתאונת דרכים. המוקד ציין כי האח נפגע מרסיסי טיל וביקש – שוב - להנפיק לעותרת היתר כניסה לישראל לצורך מעברה מהגדה המערבית לרצועה.
- העתק מהמכתב מיום 17.7.07 מצורף ומסומן ע/9.
18. כחודש עבר מאז כתיבת המכתב האחרון, וחודשיים עברו מאז נשלח המכתב הראשון בעניינם של העותרים, וטרם התקבלה תשובה או התייחסות כלשהי מטעם לשכת יועמ"ש המשיב, זאת על אף אופיה ההומניטרי המובהק של הבקשה, ומצבו הקשה של מר דם.

הטיעון המשפטי

19. המשיבים משתהים ללא הצדקה בטיפול בבקשת העותרים 1-4, ואינם עונים לפניית העותרת באמצעות המוקד להגנת הפרט.
20. המחיר שהעותרת שילמה ועודנה משלמת הנו יקר. מצבו של אחיה מוגדר כקשה, הפגיעה שלו השפיעה ותשפיע בעתיד על תפקודו.
21. העותרת סבלה וסובלת משך שבועות ארוכים, רחוקה מאחיה וממשפחתה שזקוקה לה ולתמיכתה ברגעים קשים אלו.
22. במקום שהמשיב יטפל ללא כל דיחוי בבקשתה של העותרת, הוא התעלם מפנייתה, זאת על אף האופי ההומניטארי של הבקשה ודחיפות כניסתה של העותרת לרצועת עזה. כלל ידוע הוא כי "חובתה של הרשות המינהלית לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717) (ראו באותו עניין: בג"צ 6900/93 המכון להכשרת טוענות בית הדין נ' השר לענייני דתות, פ"ד

מח(4) 441, 451; בג"צ 7198/93 מישראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר, פ"ד מח(2) 844, 853.

23. אין צורך להכביר מילים אודות זכותה של העותרת להיות לצד אחיה שמצבו קריטי ולצד משפחתה בעזה. ביטויים כגון "זכויות יסוד" "קשרי משפחה" או אף "הכרח הומניטרי" מחוורים מול מה שצריך לבלוט לעין.

24. כאמור לעיל, העותרת פנתה למת"ק חווארה, והגישה את בקשתה להיתר כניסה לישראל, אולם במקום להקשיב לה ולטפל בבקשתה בדחיפות, החזירו אותה החיילים שהיו שם כלעומת שבאה.

פעילות מחסום ארז

25. בחודש יוני 2006, ועל רקע האירועים ברצועה, סגרו המשיבים כמעט לחלוטין את המעברים ברצועה בכלל, ואת מחסום ארז בפרט. (ביטוי למצב הקשה ולמדיניות הסגירה במהלך חודש יוני ניתן למצוא, למשל, בפסק הדין שניתן מיום 28.6.07, בג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון (לא פורסם)).

26. בתחילת חודש יולי ולאחר רגיעה במצב הביטחוני ברצועה, שבו המשיבים ופתחו את מחסום ארז באופן מצומצם (מקרים רפואיים, נשים בעלות אזרחות ישראלית הנשואות לפלסטינים תושבי הרצועה, וכד'), ובהמשך באופן רחב יותר, עד אשר במהלך השבוע שעבר (29.7.07–2.8.07) התאפשר מעברם של למעלה מ-2,000 איש במחסום ארז (ובכלל זה כניסתם של פלסטינים שהיו לכודים במצרים). (על-פי דו"חות יומיים של מתאם הפעולות בשטחים אודות המצב ברצועת עזה. את הדו"חות המלאים ניתן למצוא באתר מתאם הפעולות בשטחים: <http://www1.idf.il/MATPASH>).

27. בהתאם לשינוי בנסיבות, החל המוקד להגנת הפרט לקבל מהמשיבים תשובות חיוביות לבקשות להתיר את המעבר במחסום ארז לשם כניסה לרצועת עזה או יציאה ממנה (כך התאפשרה, למשל, כניסתו של תושב ירושלים המזרחית ביום 1.8.07 לחתונת גיסתו בעזה, וכן יציאתה של רופאה פלסטינית מעזה דרך מחסום ארז ביום 2.8.07 לשם הגעתה ללימודים במצרים, ועוד).

28. במקביל, מראשית חודש יולי, דורשים המשיבים כי תושבות ישראל החיות עם בני-זוגן ברצועת עזה, יגיעו לצד הישראלי של מחסום ארז לצורך חידוש היתריהן. העובדה שהמשיבים עומדים על ההגעה הפיסית של נשים אלו לצורך חידוש ההיתר (שמשמעה חציית המחסום מהצד הפלסטיני לישראלי ולאחר החידוש - חציית המחסום שוב בכיוון ההפוך), וזאת רק לצורך פרוצדורלי – היא הנותנת שאין סכנה או קושי של ממש בחציית המחסום.

29. **מכאן, אין לקבל טענות אפשריות של המשיבים**, כגון שהוטל סגר על הרצועה או שבגלל המצב ברצועה אין כניסה לשם, או כי הכניסה לא תתאפשר היות ואין תיאום מול הצד הפלסטיני ברצועה, או שקיימת סכנת חיים לעוברים במחסום ארז. גם אם המצב במחסום ארז טרם חזר לתיקונו הגמור, הרי שככלל, המחסום פתוח בשעות היום למעברו של כל אדם שאושר למעבר. אישורים ניתנים במאות ובאלפים, ואין ספק שהעניין ההומניטרי הקשה המתעורר במסגרת עתירה זו צריך להיכלל במסגרת המקרים המאושרים.

30. ניתן לסכם ולומר כי אם רק ירצו, המשיבים יכולים לאפשר את מעברה של העותרת, אשר סבלה די והותר בחודש האחרון. זאת לאור חידוש התנועה החלקי במעבר.

עתירה זו נתמכת בתצהיר של העותרת, שנחתם בפני עורך דין בגדה המערבית. בית המשפט מתבקש לקבל את התצהיר ואת יפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, זאת לאור דחיפות המקרה נשוא עתירה זו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.